

Dagbog for Birthes og Anders' tur til

11.TH NOAH CONFERENCE i Minneapolis 18/-25/7 2006

Kære Dagbog!

Turen til USA begynder i dag. Birthe og jeg har aftalt at jeg tager over til hende dagen før for at DSB ikke skal forpurre vores rejseplaner. Toget afgår kl. 11.28 fra Aalborg og ankommer til Glumsø klokken ca. 17.00.

Utroligt men sandt toget var i Glumsø næsten til tiden, kun 3 min forsinket. Birthe henter mig ved stationen og hjemme ved Birthe venter kolde forfriskninger - super

Birthe vil lave wienerschnitzel med hele svineriet, som hun siger – lækkert, utroligt hvad man kan lave når man ikke ser så godt, og hjælp det vil hun ikke have. Jeg sidder og nyder en reserva på 1997 – mere lækkert.

Resten af aftenen sidder vi og pakker de sidste ting ned i de forskellige tasker og kufferter. Bl.a. skal vi have udfyldt de rejsevisa som vi har fået udleveret af rejsebureauet til USA (det viser sig senere at vi slet ikke skulle bruge dem)- vi kan næsten finde ud af det hele.

Klokken 8.00 bliver vi afhentet af min bror Mikael, han skyldte en tjeneste og så betaler vi ham for benzinen så må det være ok, og bare det at han gider at stå så tidligt op og køre så tidligt for at hente os, og utroligt nok så kom han til tiden. Det plejer han ellers ikke at være god til, derfor havde vi bedt ham om at komme en halv time tidligere.

Turen til lufthavnen tog ca. en time – så oveni den halve time var vi der i rigtig god tid, de havde slet ikke åbnet tjeckin lugen endnu men han kom lige efter. Birthe var placeret på en stol, for at hun kan se tilpas handicappet ud – vi har jo bestilt handicap service.

Billetterne er ok! Så er det på plads og den handicapservice jeg har bestilt får vi kl. 11.30 og vi skal henvende os et bestemt sted kl. 11.30.

Pt. sidder vi og ryger og drikker kaffe på en cafe her i lufthavnen og skriver lidt i denne bog. Det er fedt at komme tidligt når man kan se, at køen foran tjeckin bliver længere og længere – godt det ikke er os.

Da vi skal møde handicapservicen er han forsinket. Vi rykker for den to gange. Birthe er ved at være lidt utålmodig og nervøs men til sidst kommer han og vi drøner af sted. Frisk fyr. Han

fortæller at han har ventet oppe ved gaten, fordi han har fået at vide at vi kommer fra Amsterdam og ikke skulle af sted. Hmmm. Så jeg håbede på, kommer vi gelinde gennem sikkerhedstjekk. Dyt dyt så er vi igennem med kørestol og hele moletjavsens. Vi stopper for at Mette og Birthe kan få nogle toldfrie cigaretter. Vi kommer fint ombord og klar til afgang. Ombord får jeg en Heineken(det skal man vel have ombord på et hollandsk fly) og Birthe får kaffe. Dertil får vi en form for landgangsbrød med noget meget ildelugtende ost på - men det kan heldigvis tages af. Turen forløber hurtigt, og vi flyver ikke så højt og kan rigtig følge med hvor vi er. Birthe kan faktisk også følge med, så det er jo dejligt for hende.

I Amsterdam bliver vi mødt af handicapservice, der stod med en lufthavnsbil(en golfbil). Dog er der to andre som også skulle med, så jeg må løbe ved siden af som en eller anden bodyguard, de to andre kvinder sidder bagved og hepper på mig. De tilbyder at jeg kan komme på skødet, meeenennn de er lige lidt for overmodne så jeg siger pænt nej tak, og jeg kan høre, at de kommenter mig på fransk. Uartig. Birthe bliver sat af vognen, og vi bliver parkeret i et sofaarrangement, og skal vente mens servicekvinden sætter de to andre af, og hun vil hente os bagefter.

Da hun kommer tilbage har hun en anden mand med, han er også dansker. Jeg tipper ham til at være omkring de 75 år. Han er gammel fisker fortæller han. Han har ikke bestilt personlig service som det hedder i Holland, for han kan godt klare sig selv, mener han, det var jo gået fint da han var af sted for 15 år siden – meen han synes nu alligevel, at Amsterdam Lufthavn er meget stor. Han lover at bestille personlig service på vej hjem. Han bliver sat af ved flyet til Canada og vi suser videre. Endnu engang er vi kommet smertefrit igennem sikkerhedstjekk i told en.

Vi var nogle af de første der kom ombord på flyet der fik vi på god amerikansk vis en grundig sikkerhedsinstruktion, hvor der blev talt afstande med sæderne til nærmeste nødudgang.

Flyveturen til overthere er meget lang 8 timer og 20 minutter+ 30 min i taxikørsel på runway i lufthavnen, men turen er tilfredsstillende, idet vi har gode sæder og vi mangler ikke noget. Vi får føde to gange og masser af væske.

Vi får faktisk så meget væske, at vi har så meget at Birthe kan vande vores sæder. Hun får et anfald af san foi dans og kaster cola ud over det hele, og det skal lige siges, at hun har hvide bukser på.

Birthe har det med at snutte en morfar, det vil sige, sådan en lille povernap man tager, uden at andre opdager det, og hver gang flyet slog med halen, så vågner hun igen. Uheldigvis med et glas cola i hånden denne gang. Birthe er hun ikke så meget for at flyet bevæger sig i lufthullerne. Jeg synes derimod, at det minder lidt om tiden på søen i de unge dage, hvor man i dårligt vejr blev vugget fra side til side. Dejligt. Jeg derimod har det ikke så godt, når flyet skal ned igen. Det hader jeg!!

I Minneapolis lufthavn bliver vi mødt af personlig assistance, som det så hedder her i USA, men da hun ser, at jeg er med, får jeg besked på at så kan jeg jo lige så godt føre kørestolen, så vi ruller ned til imigrationskontrollen, hvor der er nogle lange køer, men det går nu meget hurtigt. Jeg har lavet de forskellige formularer, som vi fik udleveret ombord på flyet og de er heldigvis i orden – så no problemo. Tolden går vi lige igennem. Birthe har det nu ikke så godt med, at vi skulle aflevere billede og fingeraftryk, for hun har sgu aldrig været i et forbryderalbum før, men engang skal jo være den første, bliver vi enige om. For mig var det jo også første gang - min svigerinde havde dog advaret mig om, at det kunne være omstændigt når man skulle ind i USA.

Egentlig skal vi med hotel bussen, men kan ikke finde den, og vi er temmelig trætte, og vi får hjælp af en af de lokale der viser os, hvor taxaerne holdte. Ligner vi forvirrede turister? Sikker. Vi vil på hotellet med det samme.

På hotellet får vi vores værelser uden problemer, dog vil han først skrive alt på det creditcard som var udleveret ved booking, men det er jo Brians private, men jeg tænker, narjjj det opdager han sgu nok, så jeg ændrer det til mit eget.

En streg i vores budget er dog, at morgenmaden ikke er inkluderet i værelserne, det medfører en ekstra udgift surt men nødvendigt, vi skal jo spise.

Vores telefoner virker ikke derovre, og en computer kan vi heller ikke låne, så jeg må købe en dags internet via mit fjernsyn på værelset, megasmart men dyrt. Det koster 10\$. Alt koster virkelig overthere, håber i skrivende stund at Merry tjekker sin mail og giver familierne besked på, at vi har haft en sikker fremkomst, for ringe tør jeg ikke, for der står på en seddel på skrivebordet, at det koster normaltaksten + 70 %. Jeg tør slet ikke tænke på, hvad det mon koster.

Vi går ind og spiser i restauranten og får et godt måltid mad og får et par kopper øl og lidt kaffe. Derefter orienterer vi os på hotellet for at undersøge, hvor de forskellige workshops skal holde til henne.

Slutteligt går vi i baren for at få en nightcap inden vi går til ro. Birthe tager de sidste med op, da hun er meget træt klokken er også 0500 dansk tid, kun naturligt at hun er træt, jeg går op lidt senere.

Jeg vågner om morgenen klokken 0300 lokal tid, men klokken er jo 10.00 derhjemme og jeg kan bare ikke sove mere. Ligger og vender og drejer mig et par timer inden jeg giver op og står op. Jeg går ind på tv og kobler mig på den hotmail jeg har oprettet til turen og skriver et par mails, sidder og drikker et par kopper kaffe imens, for at få øjnene helt op. Senere vil jeg køre op og vække Birthe, idet klokken nu er 0800 lokal tid og maven har rumlet meget længe. Spisetid.

Vi begynder dagen med en omfangsrig morgenmad, hvorfor kan man ikke bare få en kop kaffe med et enkelt rundstykke???

Birthe får skandinavisk morgenmad og jeg får noget med toast, scramble eags og pølser. Det undrer mig, at alt skal væltes rundt i fedtstof.

Det viser sig, at en del af Birthes mad er en beagle med noget røget laks og rødløg, æg og kapers, Birthe synes dog det er fint. Jeg kan dog ikke lade være at drille tjeneren og fortæller hende, at det kun er nordmænd, der spiser røget laks om morgenen. Jeg tror dog ikke, at hun forstod den. Skandinavien er det ikke et land???

Efter maden vil vi en tur over i "Mall of America" og vi har besluttet, at vi vil gå derover, det er kun 6 blokke væk. Det viser sig at vi er drejet af for tidligt og går ad bagvejen, så det er en rimelig lang tur for Birthe, men her må hun jo ryge, så vi tager et par røgpauzer under træerne i skyggen. Det skal siges, at der er meget rent og pænt overalt, og der er en herlig varme; men de frådser ikke med bænkene. Det er vel nok, fordi de alle sammen kører i bil, bliver vi enige om, for uanset hvor vi er henne, så er der masser af parkeringspladser. Selv på hotellet er der mindst en parkeringsplads til hvert værelse.

I the mall er der heller ingen bænke – der er læderstole og lædersofaer. Midt i the mall er der en kæmpe forlystelsespark og man har hele tiden en fornemmelse af, at man får en karrusel

eller en rutsjebane i hovedet. Øhhh hvad med sikkerheden??? Det var ikke gået hjemme i Dannevang. Vi får handlet og beslutter at tage en taxa hjem. Da Birthes ben er lidt trætte.

Birthe mener, at det er det største varehus hun har været i, sikkert rigtigt og det gælder også for mig, her kan man godt få et par dage til at gå, hvis man har penge nok på sine creditcards og har en god shopping gen. Begge dele har hverken Birthe og jeg.

Taxachaufføren viser sig, at være det første ubehagelige menneske vi møder i USA, vi skal nærmest undskyldes for at vi gerne vil med op og køre. Nu har han ventet i flere timer, og så kommer vi og bestiller sådan en kort tur i stedet for at vente i 5 minutter på hotelbussen. Hvor fanden skulle vi vide det fra??? Det fortalte Birthe ham også men på en pænere måde. ”We are just stupid danes, siger hun”. Da vi ankommer giver jeg ham lidt svar på tiltale, idet han får masser af drikkepenge og jeg siger, at han bør købe sig en kop kaffe for det trænger han til. Tror han forstod hentydningen. Vi går op på vores værelser for at slappe af inden konferencen begynder.

Vi bliver tilmeldt til konferencen omkring kl. 1600, får betalt for deltagelsen og så videre. Der er ved at være mange albinoer nu, og vi får at vide, at der kommer omkring 600 deltagere i alt.

Folk hilser pænt på os og spørger til, hvem vi er, og hvor vi kommer fra osv. og vi får delt nogle magneter ud. Vigtigt er dog, at vi taler med to af foredragsholderne. En fra USA og en fra England. Vi bytte kort og udveksler email. De virker interesserede i at komme og fortælle os om deres emner. Jeg noterer, hvad de skal holde foredrag om, for lige at tjekke dem ud. Der er et universitet, der skal lave en undersøgelse både Birthe og Amanda deltager i det omfang, som de nu kan, da der både er spørgsmål og en testdel.

Senere er der reception – fint endelig noget der koster kun gratis, men det viser sig at være kage og ost, og drikkevarer skal der betales for. Ad bliver vi enige om, og vi drysser ned i restauranten får at få noget anstændigt mad, det er der mange andre, der også har fået lyst til, så der er tryk på i restauranten. Vi bliver dog færdige i tide så vi kan nå åbningsceremonien. Birthe bliver dog lidt forsinket, hun skal ryge og så er det jo udenfor.

Åbningsceremonien er lidt noget bras i mine øjne, masser af rygklapperi. Så skal de have klapsalver, så skal de hujes(eksempel), så skal de have pokaler, fordi de har lavet noget for foreningen. Selv et par stykker, som ikke er til stede skal have et par klapsalver. Hvorfor skal

man have pokaler for noget man har gjort for andre?? Jeg forstår det ikke, bør det ikke være for nyttens skyld i stedet for æren, når man laver et stykke frivilligt arbejde?? Det er lidt den der, se hvor er jeg dygtig mentalitet - men sådan er vi jo så forskellige. Jeg synes jeg i hvert fald. En buket blomster for at vise en øjeblikkelig påskønnelse er ok, men ligefrem en pokal man kan hive frem, det er ikke lige mig.

De næste timer af åbningen var til gengæld hysterisk morsomme, jeg grinende meget. De lavede en parodi på "The tonights late show med David Lettermann" I fleste kender det nok. En af albino deltagerne er vært, er forskellige deltagere blev inviteret til at gøre noget eller sige noget. Han var sgu en skør gut, på den fede måde. Birthe går lidt før tid. De er pilletid og jeg ser hende ikke mere denne dag. Er de mon gået morfar i det?? Leonardo De Vinci mysteriet få mange huk.

Jeg slutter dagen i selskab med to par og vi får en times tid til at gå med at diskutere, hvad der rør på sig i USA og lidt om hvad der foregår i Danmark. De ved godt hvad Danmark er men ellers ikke ret meget om os og vores historie, da de hører om lidt om, hvordan vi kan det med vores børn med albinisme, hvilken hjælp vi kan få osv. – så vil de høre, om det er let at komme til Danmark og bo. Derudover får jeg lidt overraskende at vide, at de ikke har deres børn med, og nu hvor jeg tænker over det, så er det faktisk mest voksne, som er med. De gør ligesom os, deler børnene ind i alders grupper og har børnepassere med, og grupper for de unge. Det er for dyrt og for langt siger de, at tage dem med, fortæller forældrene, de kommer for at få viden som deres primære mål. Det er mest fra de stater som er tæt på, der har deres børn med. Som sidste punkt på dagsordenen hænger jeg morgenmadssedlen ud på døren, for vi har besluttet at spise morgenmad på værelset.

Søndag morgenbegynder med et kiks fra hotellets side. De kommer ikke med vores bestilte morgenmad, så efter at have ventet i en ½ time går vi ned i restauranten og spiser morgenmad. Jeg beder restaurant manageren om at afbestille morgenmadsbuffeten på grund af manglende tid, og hun lover at undersøge sagen. Vi vælger morgenmadsbuffeten i dag, idet der er masser af frugt, så kan vi få lidt frugt til Birthes mellemmåltider, som hun skal have på grund af sukkersygen, så vi slår to fluer med et smæk, det synes vi da selv. Senere dukker der et kort op på gulvet i mit værelse. Det er en undskyldning fra hotellet og to gratis morgenmadsbuffeter, som plaster på såret for vores ventetid og manglende morgenmad. Endelig noget der er gratis, det er det vi bedst kan lide at spise.

Det første punkt på dagsordenen denne dag er om den nyeste forskning hvor der er flere læger der fortæller om hvad der rør på sig, bl.a. Dr. Kings afløser Murray. Han fortæller om det gyldne gen, som man har opdaget ved ZEBAFISK. De er ligesom at høre vores egne læger forklare og fortælle om hvad der er galt med folk der har albinisme, ikke noget nyt der. For ikke fagfolk er der lidt svært at forstå hvad de siger på dansk så prøv at forestil jeg hvordan det er på engelsk eller rettere sagt på amerikansk. Vi må håbe på at vi kan finde noget på deres hjemmeside eller at jeg kan fange en af lægerne så de kan sende os plancherne. Men overordnet set så er der ikke noget nyt under solen. Nogle steder er de måske lidt foran og andre steder lidt bagud. Så ingen geniale ting med hjem herfra.

Birthe er nødt til at gå midt i seancen, da hun har fået næseblod og holder pause indtil frokost. Hun har ligeledes fortalt at hun havde en ordentlig rystetur i aftes. Hun må hellere tage den med ro.

Konferencedagens andet punkt denne dag hedder "how to see". Det er en af fyrene fra i går, han hedder Brian er fra England, uddannet øjenlæge og ligeledes PHD'er(akademisk overbygning), og sidst men ikke mindst så er han selv albino. Det viser sig at være et virkelig godt punkt. Det er en god viden om hvordan vi ser og hvilke problemer personer med albinisme har. Og bedst af alt han er til at forstå, han taler virkelig britisk engelsk en ren fornøjelse, og så taler han på et niveau der er til at forstå, ikke alt for akademisk. Derudover har han forskellige glas og remedier med så folk selv kan visualisere det han taler om. Ham vil jeg slå kloen i senere. Han skal besøge os det er helt sikkert.

Frokosten indtager vi sammen med de andre deltagere i et stort telt. Maden er ikke at råbe hurra efter men vi spiser den alligevel. Vi sidder og taler sammen med en familie fra Minnesota. De har ikke så langt siger de. De har kørt i fire timer. De har en datter med på 9 som har okular albinisme. De vil også gerne til Danmark, da de hører hvordan vi har det hos os.

Efter frokost skal vi til et seminar der hedder "low vision driving". Det var den anden fyr, Chuck, som vi talte med i går. Vi vil lige høre hvad han har på hjertet. Desværre er det det efterfølgende panel som vi hører, for han holdt sit foredrag samtidig med den anden vi ville høre, men Birthe var jo indisponibel, så vi kunne jo ikke dele os på dette tidspunkt. Men der bliver stillet en masse interessante spørgsmål. Det går dem åbenbart meget på at de ikke må køre. Og der er åbenbart nogle stater i USA, hvor man gerne må køre med optik, dvs. teleskoper eller kikkert foran brilleklassene. Det må vi vist ikke i Danmark. Så ved ikke lige

hvor interessant han er for os. Selvom han gerne vil komme skal det jo helst have en nytteværdi. Måske i fremtiden hvem ved..

Dagens sidste punkt er gruppediskussion. Birthe går over til kvinder med albinisme og jeg går over til fædrene. Vi er så mange, at vi er nødt til at dele os i to grupper. Birthe fortæller at det hele hos hen druknede i mobning på arbejdspladsen og om hvorvidt mændene gerne vil have dem. Jeg tror, hun synes, det var lidt kedeligt.

Jeg sidder jo sammen med mændene og hold da op hvor skal jeg tage mig sammen, sikke mange dialekter og skal de tale så hurtigt. Selve konceptet er en god ide, den bør vi anvende. Ikke hvert år men måske hvert tredje år. Jeg har noteret mig de åbne spørgsmål som diskussionslederen kastede ud i forsamlingen. Det er mere en formaliseret form for vidensdeling end den vi praktiserer hjemme. De problemer, som de diskuterer, er stort set ikke anderledes end dem vi har, dog går de også meget op i det med at børnene aldrig må køre. Mens jeg sidder og lytter funderer jeg over problemet og når frem til at de må være på grund af de store afstandsforhold som de har herovre i forhold til os. Og vores infrastruktur må være mere velfungerende end deres, måske på grund af de korte afstande. Hvem ved. Her i gruppen skinner det virkelig igennem, at der er forskel på vores velfærdssystem og deres system. Vi skal ikke klage. Men OK denne forsamlingen skal også ses i lyset af, at skulle vi have samme diskussion på europæisk plan, så vil der også være stor forskel.

Aftensmaden begynder vi i baren, jeg har inviteret Brian vores potentielle foredragsholder på øl for at få godt hold i ham. Der er fuld besat i restauranten og han har ikke et bord, så vi tilbyder han plads hos os. Birthe skal dog lige op og ryge først. Jeg er nødt til at hente hende da det tager lang tid, måske det har udviklet sig til en lille morfar.

Vi drikker en god flaske rødvin til maden og pøser lidt på Brian, han skal smøres lidt. Efter maden går Birthe i seng tror hun er meget træt. Jeg fortsætter at tale med Brian og det er faktisk midnat inden jeg kommer, idet der er flere fra konferencen der støder til os og vi taler lidt om lidt af hvert omkring vores børn og om hvordan det er at have albinisme. Jeg får delt lidt flere magneter ud. Vi er sgu nødt til at gøre noget ved vores hjemmeside, ellers forstår de da ikke et klap. Det må vi tale om, når vi kommer hjem.

Jetlaggen er bedre her til morgen, jeg har sovet i 6 timer. Her til morgen skal jeg op til Birthe. Jeg skal have min kaffemaskine med for hendes virker ikke.

Dagen begynder med at formanden for den nigerianske forening kommer på talerstolen og taler meget længe, han mener at der bør lægges op til en global organisation, hvilket jeg synes er en god ide. Det kan styrke både ressource og forskningsmæssigt. Jeg giver ham vores kort og fortæller ham at vi gerne støtter ham med et medlemskab, det koster nemlig ingenting, men mere princippet i, at vi gerne støtter ham. Han vil også gerne besøge os og give os en dundertale. En bemærkelsesværdig mand. Han har både begyndt og finansieret starten på den nigerianske forening, her i 2006, godt gået.

Dagens første session er Positive Exposure med fotografen Rick kommer i gang, så skal der klappes og hujes igen. Han viser hvor langt han er kommet med sin film, hvilket er ganske pænt, men selvfølgelig først efter at han har fortalt hvor god og dygtig han er og hvor utroligt, utroligt, utroligt osv. smukke personer med albinisme er. Jeg skal love for at han kommer omkring denne mand.

Under den næste session om genetik får jeg at vide af en af de andre deltagere, at han går og leder efter mig, idet Danmark står på hans liste, hmmm sagde han ikke også det til Brian og Karina??? Jeg går ud for at tale med ham, men han skal ned og fotografere børnene, så vi aftaler at tales ved senere, han virker som en rodet og uorganiseret person, tror ikke vi ser ham foreløbig, det bliver ikke i år når han at sige inden han drøner af sted. Lad os nu se om han vender tilbage, for vi har jo vores egen fotograf, så jeg gider ikke drøne rundt efter ham, han må komme til os, hvis han er interesseret..

Han kan jo altid finde os gennem NOAH's adressekartotek og få adressen på foreningen, hvis han vil noget. Sessionen om genetik er en uddybning af den indledende status om forskningens status pt. Jeg får talt med lægen og han lover at sende plancherne til mig, så andre kan se hvad vi har set.

Efter den fælles frokost er dagens sidste session som Birthe og jeg skal deltage i omhandler uforventede resultater i en undersøgelse som de har lavet i Texas. Men det viser sig, at det kun er et præliminær(indledende, pilotresultat) resultat der er ikke analyseret noget ud fra det endnu. Men resultaterne vil blive fremvist i NOAH på et senere tidspunkt. Han kommer med en masse tilbagemeldinger, hvad begyndte han egentlig med??

Nogle af spørgsmålene omfatter albinoers vaner bl.a. alkohol og stoffer, anden medicin, hvor vi får procentraterne for frekvensen af resultaterne, men han kan ikke sige noget om forholdet til den samlede population i Texas, men det kommer i tilbagemeldingen. Men lige

pludselig så var den 1½ time gået. Det vigtige jeg fik ud af denne workshop var, at han gjorde opmærksom på, at NOAH havde en mailliste, som man kunne komme på, deraf vil man modtage alt om ny forskning og eventuelle undersøgelser som man har lyst til at deltage i. Det kan vi jo formidle videre til medlemmerne. Taler med Lori, der er koordinator på konferencen og sekretær for NOAH, hun sætter os på denne info liste.

Sidst på eftermiddagen og fremefter er der afslutningsreception, jeg sidder og taler med vores nye engelske ven og nogle andre forældre fra konferencen, den ene hedder Cindy og er formand i Arizona, de har ca. 200 medlemmer med albinisme. Hendes søn er begyndt på universitet og er meget interesseret i sprog, så hun vores diagnosebeskrivelse, måske hendes søn kan oversætte den. Jeg har allerede en ide i hovedet som jeg vil præsentere bestyrelsen for, lad os nu se om det giver pote. Birthe er gået op til sig selv og jeg ser hende ikke mere denne dag, det viser sig at vi har krydset hinanden, hun har været der ingen jeg nåede op til den. Vil vi være del af noget større eller gerne hjælpe andre i gang, så bør vi gøre noget ved det med den hjemmeside.

Den afsluttende session slutter som den begyndte overrækkelse af pokaler og masser af hujen og klappen, waouuuw, ih hvor er vi dygtige. Derefter siger vi farvel til nogle af dem vi har lært at kende, men der er allerede en del, der er taget hjem. Brian fortæller, at det er normalt at mange tager hjem lørdag aften for at spare den sidste overnatning. Der sker jo ikke rigtig noget fagligt den sidste dag, derfor vælger mange at springe over.

Klokken 9 søndag begynder den afsluttende morgenmad vi spiser sammen med Brian, en canadier fra NOAH's bestyrelse, han hedder Rick(det var for resten ham der styrende min del af fædregruppen), og lægen fra TEXAS, ham med den præliminære undersøgelse, vi sidder og taler om løst og fast. Ham må vi også gerne skrive til hvis vi har nogle problemer. Tænker for mig selv, at vi har da også gode læger i Danmark, men pyt, han er det flink og høflig. Frokosten har vi aftalt, at vi snupper i "The Mall", da vi mangler at købe nogle ting.

I the Mall introducer jeg Birthe for KFC, og hun får julelys i øjnene, det smager fandme godt siger hun og gumler videre. Derefter trasker vi rundt og oser lidt, for at vende tilbage til hotellet – nu er der ikke så mange "blondiner" tilbage.

Vi har aftalt at mødes klokken 1800 i baren, Birthe vil smage en øl, men det bliver kun til en lille slurk, så skal hun ikke have mere, hun går over til cola as usual, Vi beslutter os for at

spise i baren og efter en kop kaffe bagefter går Birthe til ro. Jeg sidder og taler med en luftkaptajn og anden pilot

Og en "racerkører" der skal lære de unge at køre sikkert, når de kører hurtigt. Sikkert og hurtigt typisk amerikansk. Da racerkøeren hører, at jeg arbejder på AAU vil han høre, om vi ikke kan sponsere ham, men da jeg fortæller ham, at man i den afdeling, der har med trafik at gøre, forsøger i dimser til at sætte i bilerne, så chaufføren får at vide, hvis han eller hun kører for hurtigt, Ryster han på hovedet, det kan han ikke forstå. Klokkeren 24.00 går jeg til ro, idet vi har en lang dag foran os i morgen, må erkende at jeg er lidt rundtosset

Mandag er check ud dag. Vi sidder længe og hygger over morgenmaden, derefter tager vi de sidste billeder inden vi tjekker ud fra Birthes værelse. Vi sidder på mit værelse et par timer inden vi vil forlade hotellet for at tage hotel bussen ud til lufthavnen med kaffe og strikketøj, det vil sige Birthe gør, jeg har lidt kraniebrud fra i går. Godt jeg ikke skal op og styre en flyvemaskine, som de to andre, jeg sad sammen med skal, puha hvad er værst dem eller terroristerne, godt de ikke flyver NorthWestern, som vi skal med.

Vi tager tidligt ud i lufthavnen for, om vi venter på hoteller eller i lufthavnen går vel ud på det samme. Og typisk - nu skal vi hjem hvor jeg lige har vænnet mig til tidszonen. Skal jeg til USA igen så skal det være over et længere tidsrum, så jeg kan vænne mig til det, ellers skal det være et kort og komprimeret ophold.

I lufthavnen tjekker vi ind hos North Western Airlines og vi skal selvfølgelig gennem de obligatoriske 28 sikkerhedsgennemsyn. Fru Persson er ikke meget for at hun skal smide skoene, hvad bliver det næste? Vi selve lufthavnen bevæger vi os lidt frem og tilbage inden vi går ud mod gaten, her skal vi være i 5 timer. Egentlig er lufthavnen ikke så stor. Efter vi har set på butikker undrer vi os over, at vi ikke kan finde nogen steder, hvor de sælger spiritus, det har Birthe lovet at tage med hjem til sin mor. Men tiden går rimelig hurtig vi spiser bl.a. to gange for at få depoterne fyldt op.

Der er et fly til Amsterdam, der skal afgå to timer før vores fly, og vi sidder og kigger misundeligt på dem – Bare det var os. Senere viser det sig, at der er noget galt med flyet, og da vi går ombord på vores fly, holder de der stadigvæk. Surt show nu har de siddet der over to timer. De letter ca. ½ timer før os.

Rejsen til Amsterdam er lidt ubehagelig, vi sidder ad helvede til, underlig booking, vi flytter plads med en hollænder, så både de og vi kan sidde sammen. Men turen er same procedure as

last time, så det er rart. Jeg får sovet et par timer har Birthe fortalt mig men hun har ikke sovet. Der er nu en go rocker gemt i Birthe.

I Amsterdam er der ingen handicapservice, det er lidt gået fløjten, jeg har dog heller ikke spurgt efter dem, vi har aftalt, at kommer den så kommer den, vi vil se hvor meget de opper sig uden påmindelser – men vi er i god tid, så vi tager det stille og roligt. Flyet har været en time hurtigere denne vej. Mon vi har haft medvind?? Det er ikke godt og vide. Undervejs får vi købt en flaske rom til Fru Persson senior, så er den klaret.

I lufthavnen drysser vi ind på en bar, for det er det eneste sted man må ryge. Birthe har ikke røget i 24 timer nu. Godt gået.

Turen til KBH går hurtigt og vi ankommer i rette tid og efter lidt nervøs venten i bagage hallen dukker vores kufferter op. Så er den hjemme. Vi kommer gennemtolden smertefrit, der er ikke nogen, men vi smugler nu heller ikke. Birthes svoger venter på hende som aftalt, han er meget punktlig har hun fortalt, men nå ja han er jo også gammel tjener. Jeg har bestemt, at jeg ikke vil forlade hende, før han var der. Jeg drøner ned til toget , og når lige at købe en cola inden toget ankommer. Perfekt timing. Nu er der kun 5 timer tilbage, hvorfor sagde jeg da nej til en flyvebillet til Aalborg, det har jeg fortrudt lige nu.

Kl. 22.43(til tiden) ankommer jeg til Aalborg og min familie tager imod mig, skønt at se dem igen. Både DSB og flyselskaber har tidsmæssigt leveret varen ud over mine forventninger eller rettere sagt mine forhåbninger.

At rejse er at leve siger HC Andersen, men det er nu rart at komme hjem igen.

Slut

Anders Ægdiussen

